

uanset hvor han har den fra, om han har den fra Tyskland, Frankrig eller fra Indlandet, og om der er tilstrækkelig Grund til at stille et Selskab anderledes i denne Henseende forekommer mig, som sagt, tvivlsomt. — § 8, 1ste Stykke, stiller Frederiksberg lige med Kjøbenhavn med Hensyn til det skattefrie Erdrag; ja, det kan jo være, at der er Grund dertil; det er dog ogsaa af de Spørgsmaal, som jeg staaer lidt tvivlende over for, men det er jo et meget lille Spørgsmaal. I samme Paragrafs 5te Stykke bestemmes det, at Selskaber i alle Tilfælde skulle svare 2 pCt. af deres Indtægt i Indkomstskat, at de altsaa ikke skulle være undergivne nogen stigende Skala. Ja, det er muligt, at denne Bestemmelse kan være praktisk; jeg skal ikke paa dette Tidspunkt indvende noget imod den, men kun paapege denne Forandring fra Skattekommissionens Forslag i Fjor. — At man i § 10 i Modsætning til tidligere fritager en Del Institutioner som Kreditforeninger m. fl. for Formueskat til Staten, kan jeg ganske billige, og jeg er i den Henseende ikke enig i de Betragtninger, som den ærede sidste Taler fremsatte. Til Forslaget om Indkomst- og Formueskat har jeg saa ikke andet at bemærke, end at jeg kan slutte mig til Bestemmelserne i § 41, der noget nedsætte Straffen for Undladelse af Selvangivelse. Det Standpunkt, som Skattekommissionen havde stillet sig paa, var jo dette, at Retten til at klage over Skatteansættelsen var fortabt, hvis ikke vedkommende kunde godtgøre, at Skatten var sat mere end 50 pCt. for højt. Det foreslaas nu i § 41 nedsat til 25 pCt., dog med den Tilføjelse, at for saa vidt Skatten var ansat mere end 25 pCt. for højt, og vedkommende altsaa havde godtgjort sin Ret til Klage, skulde der dog erlægges en Tillægsskat af 15 pCt. af den øvrige Skat, eller med andre Ord, svares Skat af 15 pCt. større Indkomst og Formue, end vedkommende havde. Dette kan maaske nok siges at være tilstrækkelig Straf for Undladelse af Selvangivelse, og jeg skal ikke indvende noget imod denne Lempelse. Med Hensyn til Formue- og Indkomstskatten har jeg saa i øvrigt kun den Bemærkning at gøre, at som Forslaget nu foreligger, ville de faste Ejendomme jo blive Genstand for en Dobbeltbeskatning til Staten, en Omstændighed, som man fra vort Partis Side gentagne Gange har udtalt sin Betænkelighed ved. De faste Ejendomme blive jo efter Forslaget om Ejendomsskyld undergivne en Beskatning, og efter Forslaget om Formue- og Ind-

komstskat blive de undergivne en anden Beskatning til Staten. Efter det Forslag, som Skattekommissionen havde stillet, skulde jo de 0,4 pro mille af Formueskatten og de faste Ejendommers Værdi overføres til Kommunerne. Ad denne Vej kom man i Virkeligheden til paa en meget god Maade at undgaa Dobbeltbeskatning af de faste Ejendomme. Men nu er dette Forslag jo strøget. Jeg erkender for øvrigt ogsaa, at denne Overføring til Kommunerne efter de faste Ejendommers Værdi vanskelig kan forenes med Paaligning af Ejendomsskyld til Staten efter de samme Værdier. Det bliver jo at føre tilbage til Kommunerne akkurat efter de samme Værdiforhold, som man paalægger Skat i Kommunerne til Staten, saa det vilde ikke være rigtigt. Men jeg vil dog henstille, om det ikke var rigtigt at tage under Overvejelse, om man saa ikke paa anden Maade skulde søge at værne de faste Ejendomme i Kommunerne mod at blive Genstand for Dobbeltbeskatning.

Hvad Forslaget om Ejendomsskyld angaar, saa har jeg først et Par Bemærkninger at gøre til Lovforslagets § 1. Efter Bestemmelsen i § 1, første Stykke, bortfalde alle hidtidige Skatter paa faste Ejendomme til Staten fra 1ste Juli 1903. Efter Bestemmelsen i sidste Stykke af § 1 opkræves fra samme Tidspunkt en Ejendomsskyld til Staten af faste Ejendomme. Efter Bestemmelsen i § 14 skal Ejendomsskylden indbetales til de samme Skatteterminer, som de direkte Statsskatter hidtil have været indbetalte, nemlig den 1ste April og 1ste Oktober, henholdsvis for Kalenderaarets første og sidste Halvdel. Og endelig skal efter Affattelsen af § 15 for Eftertiden Bygningsafgiften, der nu erlægges halvaarsvis bagud henholdsvis den 1ste April og den 1ste Oktober, beregnes som svarende til Betaling for henholdsvis den for Aarets første og sidste Halvdel skyldige Afgift. Resultatet af samtlige disse Bestemmelser bliver nu dette, at de bygningsafgiftspligtige Bygninger slippe helt fri for et Fjerdingaars Statsskat. Det forekommer mig urigtigt. Det forekommer mig, at enten maa man gaa den Vej, som Landstingsforslaget i Fjor gik, hvor man bestemte, at der den 1ste Oktober, hvor der første Gang skulde svares Ejendomsskyld for Halvaaret Juli—December, samtidig skulde betales det Fjerdingaars Bygningsafgift, som svarede til Fjerdingaaret April—Juni samme Aar, idet der ikke i Skatten pr. 1ste April d. A. var betalt Bygningsafgift for dette Fjerdingaar, da